

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד האחרון

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אתם נצבים היום כלכם (דברים כט. ט)

ידוע מה שהאריכו בספרים שלא לחינם פרשה זו סמוכה ליום הדין, כי היא מרמזת ליום הדין הנורא והנשגב שבו כל יצורי עולם נצבים לתת דין וחשבון לפני קוננם, וע"כ צריך אדם הכנה רבה באלול לפשפש במעשיו וליישר דרכיו להכין עצמו לבאות. ומהר"ס נחשון (חנש) זצ"ל כתב בחיבורו 'עצי הלבנון' דף רפ"ט בזה"ל: "לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים" (תהלים כו. ג), "לולא" למפרע אלול. ויובן על דרך מה שאמרו בגמרא (ברכות כד.): "נקוד על לולא שכך אמר דוד יודע אני שאתה נותן שכר לצדיקים לעולם הבא, אבל איני יודע אם יש לי חלק עממה או לא". והכוונה כי יש שתי כיתות בני אדם בתשובה יש ששבים מחמת יראתם, פן יכתבו בספר המתים, לזה ירעים בקולו קול עוז "כתבינו בספר חיים טובים". וכתב ב' עיקר עולה על זיכרונם שהחטא עלבון הנשמה ובה איך אנפין יקום קדם מלכא, ואינו זוכר מגודל הבושה אם עומד בעולם הזה, ויבחר מות מהחיים. כזה וכזה נקרא תשובה שלימה שמוסר נפשו ורוחו בעבור בושת הנשמה להיות לה הרמת ראש לפני אביה שבשמים, לזה משים עיקר מגמתו בשיטת אריכות ימים או לכותבו בספר חיים - רק לחיי הנשמה.

לזה הורה דוד המלך עליו השלום בזה לולא נקוד עליו לרמוז גם כן צירוף אלול וסובל שני פרושים דבר והפכו לשתי כתות הנוכר לעיל, האחת - השבים מיראת העונש לפי שפחותים ומבקשים ויודעים שיש שכר לצדיקים, אבל אינם יודעים אם יש להם חלק עממה, כי עושים מעשה זמרי ומבקשים שכר כפנחס, ולכן האמונה רחוקה מהם "לראות בטוב ה' בארץ החיים" ו[שייך] לבת זמרי ומבקש שכר כפנחס, ולכן האמונה רחוקה מהם לראות בטוב ה' בארץ חיים (להם הצירוף "לולא" לשון ספק). ולבת האחרת נהפך להם מצירוף לולא לצירוף אלול - ימי רצון. והאמונה תקועה "לראות בטוב ה'", כלומר להיות כל עצמם ומגמתם בעשותם תשובתם העיקר "בארץ החיים", מוסב הדיבור לשכינה הנקראת ארץ החיים שלא יגיע לה בושת אנפין מחמתו ונשמתו הנאחז בה. עכ"ל.

וכשקראתי דבריו, קפצה בלבי מחשבה נוראה, וזאת מפני אמיתותה ואין איש שם אל לב, וזה הזמן לאדם לתת הרהורים בלבו על אשר הוא עושה. וכבר בדרשותי בבתי אבילים לא אליכם אומרים אנו תמיד, דמה שאמר החכם מכל האדם (קהלת ג. א) 'זהחי יתן אל לבו' אינו לענין האסור והמותר, דהאסור והמותר הוא דבר הידוע לכל אדם ואפי' ללא שיתן אל לבו יודע חטאתיו. אלא בא ללמדנו על התורה והמצוות והמעשים הטובים אשר אדם עושה, האם עושה כרצונו יתברך או שכשעושים מזיק לעצמו או לאחרים וכיו"ב, ונמצא יצא שכרו בהפסדו, וטוב שלא עשה משעשה, כגון, הלומד תורה בלילה בקול רם בביתו בעת שינת ב"ב ואכמ"ל.

ולענייננו בחינוך הבנים, רבים משקיעים בחינוך ילדיהם לתורה ולמצוות, אך אינם שמים לב שדרכם אינה באמת כרצונו יתברך אלא כפי חשקם ומאוויים, ופעמים רבות אף גורמים היוק לאחרים בלא משים. ראשית מחובת האדם לחנך ילדיו לשמור מסורת אבותיו, ומילא אם אין מוסד חינוכי כמסורת אבותיו או שיש אך מוסד זה אינו יכול לקבל בניו מכל סיבה שהיא, וע"כ מניחו ליגדל במוסדות שאינם כמסורת אבותיו, עכ"ז מחובתו לחנכו בביתו ובקהילתו לילך בדרכי אבותיו, ואינו חומרא אלא מדינא. ואף אם שולחו ללמוד אצל המארי אפה"צ, היא כטיפה מן הים ממה שצריך להעביר לבניו ממסורת אבותיו. וכאשר מייקר ומפאר בעיני בניו מסורת עדות אחרות כגון, ששר משיריהם בהתלהבות ובחשק רב (משא"כ כששר (אם בכלל שר) משירי עדתו) הן בביתו והן בקהילתו בשבתות ובמועדים. וכן כשהולך ומשחר פני גדולי הדור ות"ח משאר העדות משא"כ לחכמי עדתו, או כאשר מזמינים לדרוש רבנים מבני העדה ומעדה אחרת, ומגדילים ומפארים יותר את האחרים. ועוד דברים רבים הן ברוחניות והן בגשמיות. ואיני רוצה לפרטם מפני שרבים וטובים ומהם ת"ח ידועים נכשלים בדברים אלו, ואף גורמים היוק

לכל הורי ומחנכי ותלמידי ת"ת עטרת חיים, ולכל קוראי הגיליון,

תנתגו בספר החיים ובספר הזכרון!

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

רב לכלל העדה, שקול רבניהם ועסקניהם אינו נשמע. ונמצא שלא רק בלבד שמוזיקים לחינוך ילדיהם

ושוגים מן האמת באיצטלא של אמת ושל תורה ויראה ווהשורש

האמתי לדבר שמחפשים לעצמם 'כסא טוב' או לסדר ילדיהם במוסדות עם 'שם' והמבין

הבין, מוזיקים הם לרבים. ולעשות תשובה ע"ז, אין הדבר קל בכלל, וכיצד ישיב לרבים את אשר

הזיקם. וכן ילד שגדל בדרך זו כיצד יישרו? הרי הוא למד במוסדות שבוים לעדתו ולועגים להוגי חי"ת

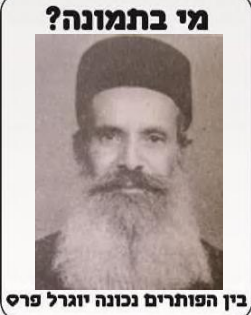
ועי"ן, וע"כ גם הוא עצמו מדבר כמותם ואף מראהו החיצוני כמותם הן ללא סימנים על שני צדעיו והן

תספורת ראשו, והחוזק משקף על הפנים, ודי בזה למבין. וה' הטוב יכפר בעד מי שחפץ ליישר דרכיו.

ויה"ר שנוכה כולנו למחילה וסליחה וכפרה, ויהי זה לתועלת כולם אכ"ר.

מחידושי רבותינו

אתם נצבים היום כלכם (דברים כט, ט)

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לראש השנה:
הראה יחידת לאדם מן שמיא
ואם ישכיל יחיו ממנה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

פתרונות 'לפרשת כי תבא'

אחודה חידה! אצל האישי נאמר (דברים כח, טז)
תרע עינו באחיו ובאשת חיקו. ואצל האשה נאמר
(שם שם ט) תרע עינה באיש חיקה, לה הסמיך את
בעלה, ולאיש הסמיך את אחיו כי הוא ברשות עצמו
משא"כ אשה יעוין בכלי יקר.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

כתב מהר"ס נדף זצ"ל בחיבורו 'עץ החיים' על פס' זה: רבי אלעזר פתח (איוב א, י) ויהי היום ויבואו בני האלדים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם. ויהי היום דא ראש השנה דקב"ה קאים למידן עלמא. כגוונא דא ויהי היום ויבא שמה הוא יומא יו"ט דר"ה הוה. ויבואו בני האלדים, מאי בני האלדים? דא אינון רברבן ממונן שליחן בעלמא לאשגחא בעובדין דבני נשא להתיצב על ה'. כמא דכתיב (מלכים א, כב, יט) וכל צבא השמים עומד עליו מימינו ומשמאלו. אבל להתיצב על ה' בהאי קרא אשכחנא רחימותא דקב"ה עלייהו דישאל. בגין דהני שליחן דאינון ממונן לאשגחא על עובדין דבני נשא. אולין ושאיין ונטלין אינון עובדין כולהו. וביומא דקאי דינא למיקס למידן עלמא, אתעבידי קטרוגין למיקס עלייהו דבני נשא. ות"ח מכל עמין דעלמא לא קיימין לאשגחא בעובדיהו, בר ישראל בלחודייהו. בגין דאלין בנין דקב"ה. וכד לא אשתכחו עובדין דישאל כדקא יאות, כביכול אינון שליחן כד בעאן לקיימא על אינון עובדין דישאל, על ה' ודאי קיימין. דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן, כביכול מתישין חילא דקב"ה. וכד עבדין עובדין דכשרן, יהבין תוקפא וחילא לקב"ה. וע"ד כתיב (תהלים סח, לה) תנו עז לאלדים. במה? בעובדין דכשרן. וע"ד בההוא יומא כלהו רברבן ממונן אתכנשו על ה'. זכאה חולקיהו דצדיקייא דידעין לכוונא רעותא לקמי מריהו, וידעין לתקנא עלמא בהאי יומא בקל שופרא. וע"ד כתיב (תהלים פט, ט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי ולא תוקעי. בהאי יומא בעי עמא לאסתכלא בבר נש שלים מכולא דידע אורחוי דמלכא קדישא, דידע ביקרא דמלכא דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא, ולזמנא קל שופרא בכולהו עלמין ככוונא דלבא בחכמתא ברעותא בשלימו, בגין דיסתלק דינא על ידוי מן עלמא. ווי לאינון דשליחן דילהו דלא אשתכח כדקא יאות, דהא חובי עלמא אתיין לאדכרא בגיניה. דהא הוא דכתיב (ויקרא ד, א) אם הכהן המשיח יחטא, דהוא שליחא דכל ישראל, לאשמת העם, הוא בגין דדינא שריא עליהו וכד שליחא זכאה הוא כדקא יאות. זכאין אינון עמא דכל דינין מסתלקין מנייהו על ידיה. דהא הוא דכתיב (דברים לג, יא) ברך ה' חילו. וזהו אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. ודוק. עיין זוהר פינחס.

א"ה. משכך מהר"ץ ב'עץ חיים' ח"ג דף ס"ט ע"א כתב כוונת התקיעות למתחילים. וזיכנו ה' ב"ה לערוך ולסדר אותם באופן שיהיה קל לעין התוקע לבל ישכחם. אשר ע"כ מי שחפץ לקבל דף זה, מחולק הוא בחינם במזכירות ת"ת 'עשרת חיים' ברח' הרא"ש 2 אלעד. ובעמוד הבא נמצא בכתב מוקטן.

לרפואת ולזוג הגון הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

כי קרוב אליך הדבר מאד וגו' (דברים ל, יד)

אפש"ל קרוב גי' ש"ח כלומר שלא יעלה טל הדעת ח"ו שחיי העה"ז הם האמתיים ויעזוב את התורה ויעסוק בחיי שעה ובתענוגי העה"ז אין זה כי אם מחסרון ידיעה ומעוט ההגיון בה כי העסק בה בפה ובלב מזכה אותנו לחיי העוה"ב חיים האמיתיים חיים הנצחיים זהו כי קרוב גי' זהו החיים הנצחיים עם ב' כוללים ומוכרח אתה לעשותו לקיים מצות השי"ת שצונו ואמר כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום, היום היינו בעוה"ז לקיים לעשותו וסוף הכבוד לבא זהו כי קרוב אליך בפך ובלבבך כלומר בשעה שעוסק האדם בתורה ומעיין בה דומה כאלו הוא בעולם החיים והוא ענין וסמך למ"ש י"ל מאן דפסק יתפסקון חייהו כאמרס רז"ל העוסק בתורה פניו אל פני השכינה והוא באור החיים ושם ח"ו יפסק ד"ת לדברים בטלים הרי הוא פוסק מהחיים שהוא התורה או פני השכינה והרי הוא מת ח"ו וזה סמיכות הפסוק ראה נתתי לפניך היום אפי' בעוה"ז היינו בשעת עסק התורה נתון לפניך החיים והטוב המות והרע החיים הוא עסק בתורה שהיא חיות האדם שני' כי הוא חייד ואורך ימיו. והמות הוא ההפסק ממנה ב"מ אבל כלו' באמת צריך שתקיים צוי השם ולאהבה את ה"א ובמה ניכר אהבת השם כשנלך בדרכיו ובשמירת המצוה ואז וחיית ורביית וברכך ה"א ותירש מקומך בג"ע בארץ החיים, הרחמן יזכנו אנו וזרעינו וזרע א"י לקיים צוי השי"ת אכ"ר:

(כסף צרוף' למהר"ס צפירה זצ"ל)

- לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י
- לרפואת שושנה בת יחיאל רייבי בשכחע"י
- לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה
- לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י

מהליכות

משולב עם

אבותינו

בדרכיהם אתהלך....

קָבַע - מה שכיום אומרים קָבַע.

כוונת התקיעות ע"פ מהרי"ץ זצוק"ל

שורש השופר - בינה, דבה חירו לכולא, וע"י התקיעה מעוררים השופר העליון.

הבינה מסתלקת למעלה ומסתררת את עצמה מלהניק ולהשפיע אל הבנים שהם שש קצוות הבנין, ואז הגבורה פחד יצחק מתעורר להתחזק בד"ן הקשה, ומכין את עצמו לדון את העולם. וע"כ צריכין אז להתעורר פה למטה בשופר ולחזור בתשובה שלימה, שזהו סוד תשובה, תשוב ה', ר"ל להשיב ה' עליונה סוד הבינה על הבנים שש קצוות הבנין, וגם לתקוע בשופר לעורר אותה.

תש"ת - להכניע כח הגבורה למעלה

ת חסד - מדת אברהם, קול פשוט חסד ורחמים פשוטים. לתקן כסא של רחמים.

ש לשבר תוקף הדין שבגבורה פחד יצחק ולהמויגו במדת החסד לאברהם.

ר לעורר התפארת מדת יעקב שהיא מדת הרחמים הממויג חסד ודין יחד, אחר שנכנע הדין והחסד גובר להכריע ביניהם להעמיד העולם בקו הרחמים שהוא קו הממוצע. ובתרועה זו מתעטר התפארת בבחינתו העליונה בסוד הדעת, ואז הדין כפוף באמצע, אברהם מצד ימין התפארת, ויעקב מצד אחר, ויצחק באמצע. ואז חסד ורחמים מאידים לספירות התחתונות, והרצון מצוי בעולם.

ת חסד - מדת אברהם, קול פשוט חסד ורחמים פשוטים.

תש"ת - להכניע כח הגבורה למטה

ת חסד - מדת אברהם, ממשכים אותו ממקומו העליון אל המלכות למתק הדין שבה.

ש לשבר תוקף הדין שבמלכות בית דין של מטה ולהמויגו במדת החסד לאברהם.

ת אחר שנכנע כחות הדין של מטה, בתקיעה זו עולה התעוררות אל התפארת יעקב להמשיך אותו מבחינתו העליונה למטה אל המלכות, ואז מדת הדין הרפה שבמלכות עומדת באמצע בין חסד לתפארת, ואז פני הרחמים מאירים למעלה ולמטה ולכל צד כראוי.

ת"ת - ליישב האבות העליונים אל מקומם

ת חסד - מדת אברהם.

ר פחד יצחק גבורה שכעת היא בין חסד לתפארת, ואיננה כעת בגבורתה כמתחילה.

ת תפארת מדת יעקב. וע"י התישבות זה מתחבר הבינה השופר הגדול אם על הבנים ומוציא קול שהוא שפע וברכה בכל העולמות, וכסאות הדין מושלכים מאין יושב עליהן, ומתהפך הכל לרחמים.

חיבת אבותינו למצות שופר

למען נשכיל עד כמה היה חיבת אבותינו למצות שופר, ראוי לעלות את אשר סיפר הרב עובדיה זכריה בחיבורו שו"ת הרש"ז בדף קע"ג על אביו הרב סאלם זצ"ל, וז"ל: בחדש אלול לפני ראש השנה ביום ששי פרצה שריפה בביתנו אשר כילתה כל חפץ וספר מספרי אבי ז"ל ספרים יקרי ערך אשר ברובם הם כתבי יד אשר נכתבו על ידי סבי ז"ל בכתב ידו המקורי החל ממשניות וכלה בפוסקים כולל פירושיהם באה"ט פתחי תשובה, וכן ברטנורה פירוש של ר' עובדיה ממש מרגליות אשר הלב ידאב ויכאב בראותו את כולם עולים על המוקד. כל מי שראה את אבי מזיל דמעות כמים ומשתדל להתפרץ לתוך האש כדי להציל את ספר התורה וספרי הקודש, אך קצרה ידו מהושיע, מה רב צערו כאשר נשא עיניו לתיקרת הבית העשויה כולה קש וראה את השופר המיוחד שניתן לו מתנה מאמו הצדקת שופר של איל מחושק בציפוי כסף טהור כדי לנאותו, לא אוכל לתאר במלים את רוב הכאב והצער וההתייפות שהיה אבא ז"ל צועק וצורח בקולי קולות ואז פתח במזמור על נהרות בבל וכשהגיע לפסוק על ערבים בתוכה תלינו כנורותינו אמר בקול רם אוי לי שתליתי השופר בתיקרה מה אעשה ומה אענה ביום הדין המשמש ובא.

בעודו סופק את כפיו פנו אליו שכנינו הגוים ושאלו אותו מדוע אתה כל כך מתיפח על קרן ואתה ידוע בעינינו אפילו כשבניך חולים אתה מקבל את זה באהבה ורובם מתים בחיקיך ואתה מקבל את זה בהצדקת הדין ויותר אין אנו רואים אותך רוטן או מתלונן על השם. ומדוע היום רב צערך?

אבא ז"ל הסביר את דבריו שישנו יום אדיר בשנה יום בריאת העולם יום שבו כל ברואי עולם עומדים בדין ובידי ישראל ישנה מצוה עתיקת יומין והיא לתקוע בשופר בראש השנה. לאחר מחקר קצר ע"י השכנים ותהייתם ממה עשוי שופר זה. קיבלו הסבר שזה קרן של איל - כבש - מיד קפץ אחד השכנים והביא את מבחר כבשיו כבש עם קרנים הדורות וכפופות עד לאחרי אזניו של הכבש. ואמר כבש זה עם קרנותיו אני נותן לך במתנה. אך איני יכול לראות אותך בתור שכני בוכה וצועק ויש באפשרותי לעזור לך, אבא התרגש מאוד ומצא בזה נס גדול של ראש השנה אמר מיד מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית.

כדי להשלים את הסיפור אוסיף לכתוב את השלמות. כמובן בראש השנה היה אבא ז"ל נוהג לבוא לתפילה בכפר הקרוב אלינו הנקרא "אמרצאץ". שם נמצא ידיד נפשו איש רב החסד והפעלים, ביתו פתוח לרווחה. אשר הכנסת אורחים הי' מנת חלקו, ועזרת הזולת בראש כל מעיניו, הלא הוא הגביר הנכבד כבוד מוסא בכ"א צאלח זל"ה"ה בכל עת מצוקה עמד לימינו של אבי ז"ל הן בגוף והן בממון וכל צרה או בעיה משפטית, או פיננסית היה מוכן למכור את כל מה שבידו כדי לעזור לאבא פעם היה משפט לאבא והלך יחד עם ידידו הנ"ל אל המלך, בעמדו למשפט ניצב כבוד מוסא צאלח ז"ל על רגליו ואמר למלך אם תפסוק עונש גופני אני הראשון ואם תדון אותי לבית סוהר הנה רגלי לפניך אסרני בנחושתיים. ואם בממון הנה כל אדמותי ערובה בידך, אך אל מורי סאלם אל תשלח ידך, זו היא ידידות אמיתית מי יתן לנו תמורתם.

ובהיות שהכפר מרוחק מעט יותר מתחום שבת היה נוהג אבא ז"ל לערוך מדידות בחבל שאורכו אינו עולה על חמשים אמה, ובמקום שכלה תחום שבת במקרה זכור לי אפילו שם המקום עצמו הנקרא "חגר בוארות" אבן גדולה המתפוררת מכל צדדיה אך מרוב גודלה ניצבת במרכז השדה על אם הדרך ושם היה יושב ובידו ככר לחם וקונה שביתה בזה הלשון שביתתי במקום זה ולמחר משכימים לתפלה בכפר הנ"ל: ומה רבה שמחתו כאשר זכה לתקוע בשופר כמנהגו וכשחזרנו אמר רבש"ע גדולים מעשיך ורבים נסיך עד אנה עמך ישראל שרויים בגלות תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גלויותינו ומיד געה בבכייה, תפלתו לא שבה ריקם ה' הושיע את עמו וכולם נקבצו באו לך. עכ"ל.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

בלע"ה, כבר חוגגים סיום פרשה בשינון ובדיעה ברורה

זכו במבצע

'אוספים זכויות'

התלמידים הנעלים

משה שיאחי נ"י יוסף בן יעקב נ"י

יה"ר שיזכה לשמוע שופרו של-משיח, אכ"ר

 פניני הלכה

פתיחת דלתות ההיכל בתפילת נעילה

מתוך שו"ת ויען יצחק ח"א סימן רכ"א למרן הגר"י רצאבי שליט"א
נשאלתי בעניין בית הכנסת שרצו להנהיג לפתוח דלתות ההיכל ביום הכיפורים בשעת תפילת הנעילה, אעפ"י שעד היום לא נהגו שם כך, על פי מה שראו כתוב בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר סימן קי"ד אות כ"ג שמקצת מקומות נהגו כן מקרוב יעו"ש ובכללם בתי הכנסת תפארת אחים דריין פה עיה"ק בני ברק, דמארי בטירת שלום (ועיין עוד מ"ש בס"ד בשו"ת עולת יצחק חלק ג' סימן קמ"ז אות ב'). ומנהג זה נזכר בעטרת זקנים על השלחן ערוך, ובמשנה ברורה סימן תרכ"ג סק"ו, וכף החיים שם ס"ק ר"א:

והשבתי שאין שום מניעה מלעשות כן, אם יסכימו כולם לכך בלא שום מחלוקת חס ושלוש, אדרבה יוסיף זה להתעוררות הקהל בשעת נעילת שערי שמים, להיחתם בספר מחילה וסליחה וכפרה. ואף שבקהילותינו לא נהגו כן לשעבר, אולי לא מצאו צורך ונחיצות לכך בזמנם. והרי על כל פנים כיוצא בזה נהגו בשעת צרה מחמת אויבי ישראל רח"ל לפתוח דלתות ההיכל ולומר שירת הים. וזהו שציינתי גם בעיני יצחק לעיין בסימן ק"ב סעיף י"ג, ששם נזכר עניין זה:

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

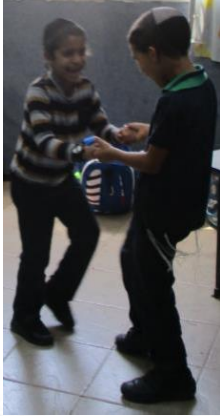
שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה

חכמי תימן

הרב שמריה בן צמח זצ"ל מחכמי תימן בתקופת הרמב"ם. חיבר כמה חיבורים. תנצב"ה

אכל קוראי האיילון
הי"ו!
צקב החאיט והשמתות
הצפוט, הצלון האא
צא חח סוכות

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר הצענע והנחבא, אך רב לו בעשיה למען העדה, ועתן נדבה רבה לשמה את כל הצוות החינוכי במועדי ישראל בתשורה רבה, אך מפני שחפץ הוא בעילום שמו, נברכהו שיזכה לרבות באונו ובהונו לתת עוד ועוד ללא גבול ותכלה, וכשם שמסמא מעשיו כן תשרה הברכה בדבר הסמוי מן העין, ויראה כל זרעו צדיקים ויראים וגמלי חסדים, אכ"ר

הערות הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:

e0504150896@gmail.com